וַחֲתָמוֹ – החתים עליו עדים וְנָתְנוֹ לָהּ, הגט כָּשֵׁר. הרי מפורש בשמו של רבי מאיר שאינו מחייב כתיבת גט לשמה, ואם כן ודאי שרבי מאיר אינו התנא של משנתינו.

וְכִי תֵּימָא אָנָן מְדְּאוֹרַיְיתָא קָא מַתְנִינַן לָהּ – מה ששנינו בשם רב נחמן בדעתו של רבי מאיר שגט הנמצא באשפה כשר לגרש בו, כן הוא מדין תורה, אבל מדרבנן הגט פסול, ונעמיד שהתנא במשנתינו הוא רבי מאיר, המצריך כתיבה וחתימה לשמה מדרבנן. אִי הָכִי לא היה לרב נחמן לומר ׳אומר היה רבי מאיר אפילו׳ וכו׳, שמלשון זה משמע שאפשר לנהוג כן למעשה, אלא אוֹמֵר הָיָה רַבִּי מֵאִיר דִּבְרֵי תּוֹרָה׳ מִיבָּעֵי לֵיהּ, והיה עליו לפרש דבריו כדי שלא יבואו לידי מכשול, להכשיר לכתחילה גט שלא נכתב לשמה. ומכך שרב נחמן לא פירש כן, מוכח שסבר שדעת רבי מאיר שגט שנכתב שלא לשמה כשר אף מדרבנן. הגמרא מבארת מי הוא התנא ששנה את המשנה בשיטת רבה: אֶלָּא לְעוֹלָם משנתינו רַבִּי אֶלְעָזָר הִיא, ואף שהגמרא הוכיחה שלרבי אלעזר אין צורך בחתימה לשמה, נוכל לומר וְכִי לֹא בָּעֵי [–לא הצריך] רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהַחֲתִימָה על הגט תהיה לשמה, הֵיכָא דְּלֵיכָּא עֵדִים כְּלָל – דווקא בגט שאין עליו עדים כלל, שאין חובה להחתים עדים על הגט, אמנם הֵיכָא דְּאִיכָּא עֵדִים – במקום שהחתימו עדים על הגט בָּעֵי – צריך אף לרבי אלעזר שהחתימה תהיה לשמה, וכפי דְּאָמַר רַבִּי אַבָּא, שמּוֹדֶה רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמְזוּיָּף מְתוֹכוֹ – כשהחתימו עליו עדים ואחד מהם קרוב או פסול להעיד, או אם חתמו על השטר שלא לשמה, שֶׁהוּא פָּסוּל, משום שלרבי אלעזר עדיף גט שלא חתומים עליו עדים כלל שהוא כשר על פי עדי המסירה, מגט שיש בו חתימות פסולות שהוא ׳מזוייף מתוכו׳. נמצא שלדעת רבה אפשר להעמיד שהתנא של משנתינו הוא רבי אלעזר, ומדובר בגט שבא ממדינת הים ויש עליו עדים, והשליח צריך לומר גם ׳בפני נחתם׳ כדי להעיד שהחתימות נעשו לשמה, והגט לא מזוייף מתוכו.

רַב אַשִׁי אָמַר, הָא מַנִּי – כדעת מי נשנית משנתינו לרבה שמחייב כתיבה וחתימה לשמה רַבִּי יְהוּדָה הִיא, דְּתָנַן (לקמן כא:) רַבִּי יְהוּדָה פּוֹסֵל את הגט עַד שֶׁתְּהֵא כְּתִיבָתוֹ וַחֲתִימָתוֹ בְּתָלוּשׁ, שלדעתו צריך שתהיה כתיבת הגט וחתימתו נעשים לשמה, ולכן השליח צריך לומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳, כדי להעיד שהכל נעשה לשמה.

הגמרא מבררת מדוע מתחילה לא העמידו את המשנה כדברי רבי יהודה: שואלת הגמרא, וּמַעֲיָקְרָא – מתחילה מַאי טַעְמָא לֹא מוֹקְמִינַן לָהּ כְּרַבִּי יְהוּדָה – מדוע לא העמדנו שהתנא של משנתינו הוא רבי יהודה, מאחר שהוא סובר במפורש שצריך כתיבה וחתימה לשמה. משיבה הגמרא, שעדיף לדחוק להעמיד את המשנה כרבי מאיר או כרבי אלעזר ולא כרבי יהודה, כיון שמְּהֵדְּרִינַן אַרַבִּי מֵאִיר – עדיף למצוא אופן בו ניתן להעמיד את המשנה כרבי מאיר, משום דְּתָנְיָא כְּוָותֵיהּ רַבִּי מֵאִיר – כל משנה ששנה רבי סתם בלא שציין את שם התנא, רבי מאיר הוא ששנה משנה זו. וכמו כן מְּהֵדְּרִינַן אַרַבִּי אֶלְעָזָר – עדיף למצוא אופן בו ניתן להעמיד את המשנה כרבי אלעזר, משום דְּקָיְימָא לָן הִילְכְתָא כְּוָותֵיהּ בְּגִיטִּין – נפסקה הלכה כמותו במחלוקת זו, שגט כשר בכתיבה בלבד אף שאין עדים חתומים עליו.

הגמרא מוסיפה לדון במחלוקת רבה ורבא: תְּנַן, רָבָן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אַף הַמֵּבִיא גט מִן הֶרֶקֶם וּמִן הַחֲגָר לארץ ישראל צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם. וְרַבִּי אֶלְעָזָר מוסיף וְאוֹמֵר אֲפִילּוּ המביא גט מְכָפָּר לוּדִים לְלוּד צריך לומר כן. וְאָמַר אַבָּיֵי בביאור מחלוקתם, שבַּעֲיָירוֹת הַסְּמוּכוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמוּכְלָעוֹת בְּתוֹכוֹ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עֲסָקִינַן, כלומר, רקם וחגר סמוכות לארץ ישראל, ואף על פי כן רבן גמליאל מחייב את השליח המביא מהם באמירה זו, ורבי אליעזר סובר כך אף בכפר לודים שמובלע בתחומי ארץ ישראל. וְאָמַר רַבָּה בַּר בַּר חָנָה לְדִידִי – אני בעצמי חָזִי לִי [–ראיתי] הָהוּא אַתְרָא – את אותו המקום, וְהָווֹ המרחק שבין כפר לודים ללוד, מוּעט כְּשִׁיעור המרחק שמְּבֵי כּוּבֵּי לְפוּמְבְּדִיתָא. ומוכיחה הגמרא, מִכְּלָל – מכך שרבן גמליאל ורבי אלעזר הם שחייבו לומר באותם המקומות מוכח דְּתַנָּא קַמָּא חולק על בדבריהם וְקָסָבַר הָנֵי לֹא צָרִיךְ – שאין המביא גט ממקומות הסמוכים ובלועים בשטחי ארץ ישראל צריך לומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳. מַאי לָאו בָּהָא קָמִיפַּלְגִי – לכאורה נראה שיש לפרש את דבריהם שנחלקו בטעמיהם של רבה ורבא, דְּמַר סָבַר – לדעת תנא קמא טעם התקנה הוא כרבה לְפִי שֶׁאֵין בני מדינת הים בְּקִיאִין בכתיבת גט לִשְׁמָהּ, וְהָנֵי נְמִירֵי – ומכיון שאותם הדרים במקומות הסמוכים לארץ ישראל בקיאים בחיוב כתיבת גט לשמה, אין הם בכלל התקנה. וּמַר סָבַר – רבן גמליאל ורבי אליעזר החולקים על תנא קמא סוברים בטעמו של רבא שטעם התקנה לְפִי שֶׁאֵין עֵדִים מְצוּיִין לְקַיְימוֹ, ולפי טעם זה יש לחייב גם את המביאים גט מהמקומות הסמוכים לארץ ישראל לומר כן, מאחר וְהָנֵי – ואותם הגרים במקומות הסמוכים לארץ ישראל נַמִּי לֹא שְׁכִיחֵי – גם הם אינם מצויים בארץ ישראל בכדי שיוכלו לקיים את הגט.

דוחה הגמרא, לֹא, אין לפרש שתנא קמא ורבן גמליאל נחלקו בטעמיהם של רבה ורבא, אלא יש אופנים אחרים בביאור מחלוקתם, וְרַבָּה מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ – רבה מבאר את מחלוקתם באופן שהתנאים סוברים כשיטתו, וְכֵן רָבָא מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ – אף הוא מבאר את מחלוקתם כפי שיטתו. רַבָּה מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ, דְּכוּלֵּי עָלְמָא – כל התנאים החולקים במשנה מודים שטעם תקנת חכמים הוא לְפִי שֶׁאֵין בני מדינת הים בְּקִיאִין בכתיבת גט לִשְׁמָהּ של האשה המתגרשת, וְהָכָא – כאן באותם מקומות הסמוכים לארץ ישראל, בָּהָא קָמִיפַּלְגִי – בדבר זה נחלקו התנאים, תַּנָּא קַמָּא סָבַר, הָנֵי רקם וחגר כֵּינָן דְּסָמוּכוֹת לארץ ישראל מֵינָמַר נְמִירֵי – הדרים בהן בקיאים בחובת כתיבת גט לשמה, ולכן אין להם דין של חוץ לארץ, והמביא מהם גט אינו אומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳. וְעל כָּךְ אָתָא [–בא] רַבָּן גַּמְלִיאֵל לְמֵימַר שדווקא מקומות בחוץ לארץ המּוּבְלָעוֹת בתוך שטח ארץ ישראל תושביהם נְמִירֵי – למדו שצריך לכתוב גט לשמה, אבל מקומות שהם רק סְמוּכוֹת לארץ ישראל לֵא נְמִירֵי – אינם בקיאים בדין כתיבה לשמה ולכן המביא גט אפילו מן הסמוכות צריך לומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳. וְעל כָּךְ אָתָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְמֵימַר מוּבְלָעוֹת נַמִּי לֹא – אין דינם שונה משאר מדינות הים, לגבי תקנת ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳, אף שהדרים שם יודעים שצריך לכתוב את הגט לשמה, בכדי שֶׁלֹּא תַּחֲלוֹק בְּמְדִינַת הַיָּם – שלא יהיה הבדל דין במדינת הים בין מקום למקום.

רָבָא מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ, דְּכוּלֵּי עָלְמָא – כל התנאים החולקים במשנה מודים שטעם התקנה הוא לְפִי שֶׁאֵין עֵדִים מְצוּיִין לְקַיְימוֹ, וְתַנָּא קַמָּא סָבַר הָנֵי – רקם וחגר כֵּינָן דְּסָמוּכוֹת לארץ ישראל מֵישְׁפַּח שְׁכִיחֵי – עדים מאותם המקומות מצויים בארץ ישראל, ולכן אין לחשוש שמא לא יוכל הגט להתקיים. וְאָתָא רַבָּן גַּמְלִיאֵל לחלוק על תנא קמא ולְמֵימַר שרק המביא גט מהמקומות המּוּבְלָעוֹת בתוך שטחי ארץ ישראל אינו צריך לומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳ משום שהדרים בהם שְׁכִיחֵי – מצויים בארץ ישראל, אבל המביא גט מהמקומות הסְּמוּכוֹת לארץ ישראל כמו רקם וחגר, אומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳ משום שהדרים בהם לֹא שְׁכִיחֵי – אינם מצויים בארץ ישראל, ולכן גם מקומות הסמוכים לארץ ישראל הם בכלל מדינת הים. וְאָתָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לחלוק גם על רבן גמליאל ולְמֵימַר שאפילו אותן המקומות המּוּבְלָעוֹת כגון כפר לודים נַמִּי לֹא – אף הם אינן יוצאות מכלל מדינת הים לגבי תקנת ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳, כדי שֶׁלֹּא תַּחֲלוֹק בְּמְדִינַת הַיָּם – שיהיה דין כל המדינות שבחוץ לארץ שווה, שלא חלקו חכמים בגזירתם.

הגמרא מבררת את שיטת חכמים המובאת במשנתינו: תְּנַן, וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ צָרִיךְ שֶׁיֹּאמַר ׳בְּפָנֵי נִכְתַּב וּבְפָנֵי נֶחְתַּם׳ אֶלָּא שליח הַמֵּבִיא גט מִמְּדִינַת הַיָּם לארץ ישראל, וְכן שליח הַמּוֹלִיךְ את הגט מארץ ישראל למדינת הים.

הגמרא מדקדקת, מִכְּלָל דברי חכמים נראה דְּתַנָּא קַמָּא שסתם את דין המוליך גט למדינת הים, חולק על דבריהם, וְקָסָבַר שמּוֹלִיךְ גט מארץ ישראל למדינת הים לֹא צָרִיךְ לומר ׳בפני נכתב ובפני נחתם׳.

מַאי לָאו בָּהָא קָמִיפַּלְגִי – לכאורה נראה לפרש שנחלקו באופן זה, דְּמַר סָבַר – תנא קמא סבר שטעם התקנה הוא כרבה, לְפִי שֶׁאֵין בְּקִיאִין לִשְׁמָהּ,

וְהָנֵי – בני ארץ ישראל נְמִירֵי – יודעים דין זה, ולכן המביא גט מארץ ישראל אינו צריך לומר כן, וּמַר סָבַר – חכמים סוברים, שטעם התקנה כרבא לְפִי שֶׁאֵין עֵדִים מְצוּיִין לְקַיְּימוֹ, וְהָנֵי – בני ארץ ישראל נַמִי לָא שְׁכִיחֵי – גם אינם מצויים במדינת הים. ולכן גם המביא גט מארץ ישראל למדינת הים צריך לומר כן. נמצא שרבה ורבא נחלקו במחלוקתם של תנא קמא וחכמים.

דוחה הגמרא, רַבָּה מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ – רבה מתרץ כדעתו, וְכֵן רָבָא מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ – גם הוא מתרץ כדעתו. רַבָּה מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ, דְּכוּלֵי עָלְמָא – הכל מודים שטעם התקנה הוא לְפִי שֶׁאֵין בְּקִיאִין לִשְׁמוֹעַ, ולפיכך היה מן הדין שהמוליך גט מארץ ישראל למדינת הים לא יצטרך לומר, וְהָכָא – במשנתינו, בְּגִיטֵּי מוֹלִיךְ אָטוּ מֵבִיא קָמִיפַּלְגִי – התנאים נחלקו האם גזרו חכמים שגם שליח המוליך גט מארץ ישראל למדינת הים צריך לומר 'בפני נכתב ובפני נחתם', כשם שתקנו במביא גט ממדינת הים לארץ ישראל. דְּתַנְיָא קָמָא סָבַר, לֹא גָּזְרִינַן מוֹלִיךְ אָטוּ מֵבִיא – לא גזרים על המוליך גט מארץ ישראל למדינת הים משום המביא. וְרַבָּנָן סַבְרֵי, גָּזְרִינַן על המוֹלִיךְ גט מארץ ישראל למדינת הים, אָטוּ מֵבִיא – כדי שלא יטעו שאף השליח המביא גט ממדינת הים לארץ ישראל, אינו צריך לומר 'בפני נכתב ובפני נחתם'.

הגמרא מפרשת את דברי התנאים במשנה לשיטתו של רבא: וְרָבָא מְתָרֵץ לְטַעֲמֵיהּ, דְּכוּלֵי עָלְמָא – הכל מודים שאכן טעם התקנה הוא לְפִי שֶׁאֵין עֵדִים מְצוּיִין לְקַיְּימוֹ, ולפי זה אין מקום לחלק בין מביא גט ממדינת הים למוליך גט מארץ ישראל, וְרַבָּנָן בְּהָרֵאי – חכמים שהובאו דבריהם בסוף לא באו לחלוק, אלא לְפָרוּשֵׁי טַעֲמֵיהּ דְּתַנָּא קָמָא הוּא דְּאָתוּ – הם באו לפרש את דברי תנא קמא, שהוא סובר שגם המוליך גט מארץ ישראל למדינת הים הוא בכלל התקנה.

הגמרא מקשה על שיטתו של רבה: תְּנַן, הַמֵּבִיא גֵּט מִמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּמְדִינַת הַיָּם צָרִיךְ לוֹמַר בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נֶחְתַּם. מדייקת הגמרא, הָא (–אבל) בְּאוֹתָהּ מְדִינָה בְּמְדִינַת הַיָּם – משמע מכאן שהמביא מעיר לעיר בתוך אותה מדינה במדינת הים לֹא צָרִיךְ לומר כן. לְרָבָא נִיחָא – לרבא הסובר שטעם התקנה הוא לפי שאין עדים מצויים לקיימו מיושב דין זה, שכיון שבתוך מדינה אחת מצויים עדים המכירים את חתימות עדי הגט אין לחשוש לקיומו, אלא לְרַבָּה הסובר שטעם התקנה, לפי שאין בני מדינת הים בקיאין בדין לשמה, קַשְׁיָא, הרי אף באותה מדינה במדינת הים יש לחוש שמא הגט לא נכתב לשמה.

מתרצת הגמרא, לדעת רבה יש לדייק בדברי המשנה באופן אחר. לֹא תֵּימָא הָא בְּתוֹךְ אוֹתָהּ מְדִינָה בְּמְדִינַת הַיָּם לֹא צָרִיךְ, כיון שבאמת באופן זה צריך לומר, אֶלָּא אֵימָא – תדייק מהמשנה שהמביא גט מִמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּתוֹךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא צָרִיךְ לומר, משום שכל בני ארץ ישראל בקיאים לשמה. הגמרא מקשה על דיוק זה, הָא בְּהֶדְיָא קָתָנֵי לָהּ – הלא דין זה כתוב במפורש בסוף משנתינו הַמֵּבִיא גֵּט בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ צָרִיךְ לוֹמַר 'בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נֶחְתַּם' גם במביא ממדינה למדינה בתוך ארץ ישראל.

מתרצת הגמרא, אִי מַהַהִיא – אם באנו ללמוד דין זה רק מדיוק דבריו של התנא ברישא, הָוֶה אָמֵינָא – היה אפשר לטעות ולומר הָנֵי מִילֵּי דְּיַעֲבַד – דין זה נאמר רק בדיעבד שאם נתברר שהשליח לא ראה את כתיבתו, כיון שכבר נעשה הדבר מכשירים את הגט, אֲבָל לְכַתְּחִילָּה – אם היה השליח שואל קודם לכן לחכמים, לֹא היו מניחים לו להיות שליח אלא אם הוא ראה את כתיבתו של הגט וחתימתו. קָא מַשְׁמַע לָן – מלמד אותנו התנא בסיפא שאף לכתחילה אין צריך השליח לראות את כתיבת הגט.

הגמרא מקשה על שיטתו של רבא: וְאֵיפָא דְּמוֹתִיב לָהּ הָכִי – יש שמדייקים מדברי המשנה באופן שונה, ומקשים על דברי רבא. שנינו במשנה 'המביא גט ממדינה למדינה במדינת הים צריך לומר' וכו', ויש לדייק הָא מִמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּתוֹךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא צָרִיךְ לומר בפני נכתב ובפני נחתם. לְרַבָּה נִיחָא – לרבה הסובר שטעם התקנה הוא משום שאין בני מדינת הים בקיאים לשמה, מיושב דין זה, שמכיון שבני ארץ ישראל בקיאין לשמה אין סיבה להצריך את המביא גט בתוך ארץ ישראל לומר כן. אבל לְרָבָא הסובר שטעם התקנה הוא מחשש שלא יהיו עדים מצויים לקיימו קַשְׁיָא, מדוע לא מחייבים גם את המביא גט ממדינה למדינה בארץ ישראל לומר כן, הרי אין עדים מצויים לקיימו אפילו ששניהם בארץ ישראל.

מתרצת הגמרא, לֹא תֵּימָא שֶׁמִּמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא צָרִיךְ לומר 'בפני נכתב ובפני נחתם', אֶלָּא אֵימָא – תאמר לדייק מדברי התנא, שדווקא ממדינה למדינה במדינת הים צריך לומר, הָא בְּתוֹךְ אוֹתָהּ מְדִינָה עצמה בְּמְדִינַת הַיָּם, כגון מעיר לעיר, לֹא צָרִיךְ לומר. ודין זה מיושב לשיטתו של רבא, שהרי באותה המדינה עצמה מצויים עדים לקיים את הגט.

דוחה הגמרא, אם נאמר כן, שבאותה מדינה במדינת הים אין צריך לומר, אֲבָל מִמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נַמִי – מה תאמר בדינו, שהוא צָרִיךְ לומר, וכדעת רבא שטעם התקנה הוא משום שאין עדים מצויים לקיימו, וגם במדינה למדינה בארץ ישראל יש לחוש לזוד, אם כן לִיתְנֵי – יאמר התנא הַמֵּבִיא מִמְּדִינָה לִמְדִינָה סְתָם – בלא שיפרש התנא דווקא המביא ממדינה למדינה במדינת הים.

הגמרא מתרצת את דברי רבא באופן אחר: לְעוֹלָם שליח המביא גט מִמְּדִינָה לִמְדִינָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נַמִי לֹא צָרִיךְ – אפילו לדעת רבא שהטעם הוא משום שאין שיירות מצויות אין מחייבים אמירה בארץ ישראל, דְּבֵינוֹן דְּאִיכָּא עוֹלֵי רְגָלִים מִישְׁתַּכַּח שְׁכִיחִי – כיון שיש בארץ ישראל אנשים הבאים ממדינה למדינה לקיים מצות עליה לרגל, יש עדים מצויין לקיימו.

מקשה הגמרא, תְּנַן בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּים, שהיו עולי רגלים, אבל בִּזְמַן שֶׁאֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּים, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר – מהו החילוק במביא גט ממדינה למדינה בין מדינת הים לארץ ישראל, והלא בשניהם אין העדים מצויים לקיימו.

מתרצת הגמרא, בֵּינוֹן דְּאִיכָּא – ישנם בארץ ישראל בכל העיירות בָּתֵּי דִינִין דִּקְבִיעִי – שתיקן עזרא שיהיו בתי דין יושבים בימי שני וחמישי בעיירות שבארץ ישראל, מִישְׁתַּכַּח שְׁכִיחִי – השיירות מצויות גם בין מדינה למדינה בגלל הבאים לדון.

הגמרא חוזרת ומקשה ממשנתינו על דברי רבה: תְּנַן, רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אֲפִילּוּ המביא גט מֵהֶגְמוֹנְיָא לְהֶגְמוֹנְיָא – משלטון אחד לשלטון אחר באותה מדינה, גם הוא צריך לומר 'בפני נכתב ובפני נחתם'. וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, דברי רבן שמעון בן גמליאל מתפרשים בְּעִיר אַחַת שֶׁהָיְתָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַעֲסָסְיוֹת שְׁמָהּ, וְהָיוּ בָהּ שְׁתֵּי הֶגְמוֹנְיוֹת שֶׁהָיוּ מַקְפִּידִין זֶה עַל זֶה – לא היו מניחים לבני שלטונם ללכת לשלטון השני, לְפִיכָךְ הוּצְרְכוּ חכמים לוֹמַר שהמביא גט מֵהֶגְמוֹנְיָא לְהֶגְמוֹנְיָא צריך לומר 'בפני נכתב ובפני נחתם'. לְרַבָּא נִיחָא – לשיטת רבא מיושב, שמכיון שהיו מקפידים זה על זה לא היו השיירות מצויות ביניהם ולא היו עדים מצויין לקיימו, אבל לְרַבָּה קַשְׁיָא – הלא שניהם היו בארץ ישראל שבקיאין לשמה.

מתרצת הגמרא, רַבָּה אִית לֵיהּ דְּרַבָּא – רבה הסובר שסיבת תקנת האמירה היא משום לשמה, מודה אף הוא שבמקום שאין שיירות מצויות חוששים גם לטעם של קיום הגט כרבא.

שואלת הגמרא, אֶלָּא מַאי בֵּינַיְיהוּ – מאחר שמודה רבה לרבא ואף הוא סובר שחוששים לקיום הגט מה הם הבדלי הדין בשיטותיהם. משיבה הגמרא, אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ – יש ביניהם מחלוקת בשני אופנים בהם מחמיר רבה. א. בגט דְּאַתְיוּהּ בֵּי תְּרֵי – שהובא ממדינת הים על ידי שני אנשים ששלח הבעל יחדיו, לשיטת רבה שיש לחשוש שהוא לא נכתב לשמה, צריכים השליחים לומר. אבל לרבא השנים שהביאוהו מצויים לקיימו. ב. אִי נַמִי – אופן נוסף של חילוק דין בין רבה לרבא, במביא גט ממקום למקום בְּתוֹךְ אוֹתָהּ מְדִינָה בְּמְדִינַת הַיָּם, לדעת רבה יש לחשוש שבני מדינת הים אינם בקיאים לשמה, ולדעת רבא אין לחשוש לכך, וכיון שעדים מצויין לקיימו אין צריך אמירה. הגמרא מקשה על שיטתו של רבה: תְּנַן לקמן (ט:), שליח הַמֵּבִיא גֵּט מִמְּדִינַת הַיָּם וְאֵינוֹ יָכוֹל לוֹמַר בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נֶחְתַּם, אִם יֵשׁ עָלָיו עֵדִים, יִתְקַיְּימוּ בְּחוֹתְמָיו – יבואו עדים להעיד שהם מכירים את החתימות שעליו, ויכשירו את הגט גם בלי אמירה זו. וְהַיְינוּ הָךְ – והקשנו בביאור משנה זו, מַאי 'וְאֵינוֹ יָכוֹל לוֹמַר', כלומר, מי הוא השליח שאינו יכול לומר כן,